

дарствена грамота и на манастира Ивиронъ въ Света Гора, съ която потвърждавалъ правата му надъ манастира 'Ελεούσα при Струмица⁵⁸). Тази грамота е упомената въ синодалното решение отъ 4 май 1250 г. на патриарха Мануила II (1244—1255) по поводъ спора между манастира Ивиронъ и епископа на гр. Струмица за владението на м-ра 'Ελεούσα⁵⁹). Въ потвърждение на своитѣ права монаситѣ отъ Ивиронъ представили нѣколко хрисовула: αὐτίκα ὁ καθηγούμενος χρυσοβούλλους λόγους δύο τῶν αἰορίμων βασιλέων τοῦ τε Βοτανειάτου κυρίου Νικηφόρου, τοῦ τε πρώτου ἐν Κορινθιοῖς κυρίου 'Αλεξίου καὶ τοῦ συμπενθέρου τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου μου αὐτοκράτορος κυροῦ 'Ιωάννου τοῦ 'Ασάνη⁶⁰), сиречь хрисовули, издадени на манастира отъ византийскитѣ императори Никифоръ Вотаниата (1078—1081) и Алексий I Комнина (1081—1118) и отъ свата на никейския императоръ Ивана III Ватаци (1222—1254) — българския царъ Иванъ Асѣня II⁶¹). Всички тѣзи документи били представени за разчитане (ἐπὶ τοῦ μέσου ἐδείκνυε καὶ ἐδίδου ἀναγνώσκεσθαι). Документитѣ наистина били разчетени и разгледани по повеля на патриарха (ἀναγνώσθέντων τοίνυν αὐτῶν ὁρισμῶ τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ διεξιόντων) и отъ това се установило, че манастирътъ 'Ελεούσα е билъ подчиненъ на Ивиронъ. Изглежда, че струмишкиятъ епископъ ще да е оспорилъ достовѣрността на представенитѣ документи, та станало нужда да бждатъ провѣрявани. Вследствие на това, отстрана на никейския патриархъ и синода било заявено, че документитѣ сж истински и неподправени (... ἐκ τῆς ἡμῶν ἤκουσε μετριότητος καὶ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀδελφότητος, ὅτι ἀπαράγραπτοί εἰσιν οἱ παρὰ τῶν 'Ιβήρων προσκομιζόμενοι χρυσόβουλλοι λόγοι)⁶²). Така, възъ основа на тѣзи царски грамоти (κατὰ τὰς τῶν χρυσοβούλλων λόγων περιλήψεις) били признати правата на монаситѣ отъ Ивиронъ надъ манастира 'Ελεούσα. Споменатиятъ хрисовулъ, даденъ на манастира Ивиронъ отстрана на имп. Никифоръ Вотаниата, както изглежда, не е запазенъ⁶³), но затова

⁵⁸) За този манастиръ вж. L. Petit, Le monastère de Notre-Dame de Pitié (=ИРАИК, VI. 1900, cc. 1—153).

⁵⁹) Вж. V. Laurent, Recherches sur l'histoire et le cartulaire de Notre-Dame de Pitié à Stroutmitsa [I] (=Echos d'Orient, 37 année, № 173. 1934, pp. 5—27).

⁶⁰) Вж. текста на документа, ib., p. 25.

⁶¹) Ср. ibidem, p. 25 nota 15.

⁶²) Ibidem, ib., p. 26.

⁶³) Ср. ibid., p. 11 et n. 4; p. 25 n. 13.